

Wincenty Faber

Waga

Twoje ciało
przeżywa przez noc
jak na rzece wezbranej czółno.

Potem chwila
rozjaśnia się nagle
jakby słońce
uderzyło o północ.

Twoje ciało
a tak go niewiele
gdy się uścisk
w łagodność rozplata,
a jest szalą,
która równoważy
całą brutalność świata.

Prawo

Co on w niej widzi. Co ona w nim widzi.
Oto jest prawo pierwszego olśnienia.
Tacy zwyczajni, jak wróble na piasku.
Jałowość piachu w ziarno się zamienia.

To dzięki tobie przywłaszczam krajobraz.
Z tobą ma dla mnie leśny smak powietrze.
I nie zaprzeczy temu odkrywaniu
naiwność naszych barw, gdy czas je zetrze.

Rzecz sprawiedliwa. Gdy widzialny świat
twoim imieniem po imieniu wołam.
Zachowaj prawo pierwszego olśnienia,
tak właśnie trzeba patrzeć dookoła.

Ostatnia miłość

Hani - nie po raz ostatni

Spójrz jakie trudne. Budowanie gwiazdy.
Z rąk rozłożonych. Lub splecionych mocno.
A jeszcze trudniej kochać cię dzień po dniu
grającą pralką, żyletką lub szczotką.

I chorą nerką. Zepsutym żołądkiem,
strachem o jutro związanym w nerwicę.
Jak ci powiedzieć, że nie ma pieniędzy?
To się nie mieści w żadnej poetyce.

Ognisko rzuca cień przy pełnym słońcu
i gasną iskry - żywy sznur koralu.
A ile ognisk, spojrzeń w oczy trzeba
ażebym gwiazdę daleką rozpałił.

I trudno płomień ugasić płomieniem.
Gdy gorejemy. Dwugłowa pochodnia.
A skoro nigdy płomień się dopali.
Odpoczywamy w cieniu tego ognia.

A są w nim żagwie i małe i duże,
i tajemnice nie nazwane głośno.
Ostatnia miłość ściera z szafy kurze.
Czy się kochamy ostatnią miłością.

